

една малка кжщица. Да живѣя по-близо до сестра си... Нищо повече...

— Сега е опасно да се пътува за Силиври — рече Калоянъ. — По-добре е да отидешъ най-напредъ въ Мосино-полъ, той сега е въ мои ръце. Ще ти дамъ охрана до тамъ. А после, като се поумири Долна земя, като изгонимъ латинитъ, може да се заселишъ въ Силиври...

Двамата дълго мълчаха. Тя, седнала до трапезата, съ затулено въ сѣнка лице и скръстени на скута ръце, той, като се разхождаше равномерно назадъ и напредъ изъ шатрата.

Нѣмаше какво да си кажатъ. Или се боеха да говорятъ. Тя се опита на нѣколко пъти да заговори за миналото, да му спомни чуднитъ дни край Босфора, игритъ въ Хиподрома, хубостта на Влахерна, последната вечеръ, но Калоянъ неохотно отвърщаше съ нѣколко кжси думи и отново се загръщаше въ мълчание.

Скрѣбъ заливаше сърдцето му. Единствената утеха на живота му бѣ изчезнала, най-хубавиятъ споменъ на младостта му бѣ заличенъ. Защо я бѣше срещналъ пакъ? Инакъ тя щѣше да остане завинаги въ паметта му все така, както я бѣ видѣлъ последната вечеръ...

Той я видѣ отново застанала най-горе на високата стълба, съ трисвѣщникъ въ ръка, въ бѣлъ хитонъ, бледна и решителна, следъ това при вечерята съ Теофилъ, така весела и примамлива въ цѣлата свежестъ на царствената си хубостъ, следъ това суровата гѣнка на устнитъ ѝ, кървавия лакетъ, голѣмата жертва на любовта ѝ, тамъ, колѣничила на снѣга съ молитви и напѣтствия върху студени-нитъ устни...

Калоянъ погледна жената, която се бѣ свила въ жгѣла, жалка, грозна, уморена — и въздъхна.

Ефросина долови мжката му и още повече се сви въ покривалото си. Не трѣбваше вече никога да се срѣщатъ. Защото се бѣ случило това? Тя тъй дълго бѣ мечтала за тази среща. А ето сега това сякашъ трѣбваше да бѣде последната радостъ и последното наказание на живота ѝ.